

(המשך מעמוד 6)

עבריינים אחרים. הצעירה הופיעה כחיי כמלאך משיע, והחזירה אותו למוטב. היא גרה תכופות בבית הוריו בתכרון, הסתובבה בתכרון בלבוש ערבי צנוע, פעלה למען הערבים. לשום ערבי לא היה מניע כלשהו לרצוח אותה. אולם באווירה הקיימת בארץ, די בניצוח קטן כדי להדליק תבערה גזענית גדולה. כל מיקרה הנוגע ליהודים ולערבים הופך מייד לבעייה לאומית. רצח בלתי-מפוענח של נער, זריקת קבוקית-בערה עליידי יהודי בשכונה יהודית, מציאת גופתה של צעירה יהודית בסכיבה ערבית — כל מיקרה כזה הופך מייד לתקרית בין גזעית הרתי-אסון.

ההתקוממות

„מלון שלושה

כוכבים”

י. יתור מכל פחדו

מחדר הסיד. תפילה

בציבור וחשבה

הפננה.”

יוסי עינדור

בלב הנגב השומם, במקום צחיח ויבש, שוכנת קציעות. שם גם שוכן מנהל-המעצר המכונה אנצאר 3. שבו כלאים 2400 עצורים פלסטיניים. חלקם עצורים במעצר מינהלי, ללא מישפט, בתנאים שהם גרוועים בהרבה מתנאי אסירים פליליים. וכך נראה עולמו של העציר במחנה: השכמה ב־5:30 בבוקר, מלווה בצעקות יורו ובמהלומות. אחרי חמש דקות האוהלים כבר צריכים להיות מקופלים. ארוחת-הבוקר מורכבת מלחם, ריבה, מרגרינה ומרק פול.

ואז באה הספירה הראשונה. העציר רים ישובים על החול, ידיהם מאחור, ישובים ישר ללא תנועה, לכל ייעשו. כטווח תמיד נמצא חרר-הסיד הידועי לשימצה. והיה אם יעיו לומר דברמה, או לזוז ממקומם, סופם להענש בחדר-הסיד, מקום קטן ומתניק, רחוק מעין רואה.

שלוש ארוחות דלילות, שלוש ספיי רות ממושכות והרבה שיעמום. אין ספרים, אין כמעט עיתונים, אין כלל ביקורי-משפחות, גם אין חקירות. לא תמיד יש מה לחקור. שלוש פעמים במשך שלושה חודשים שמורה לעציר רים היכות להתקלח — „מלון שלושה כוכבים”.

דברים אלה ואחרים סופרו השבוע מפי ארבעה פלסטינים שהיו עצירים במחנה, ובאו לספר את הקורות אותם בתיאטרון נווה-צדק.

כשם שלא היתה סיבה למעצרים הקורם, כך יכול הדבר לחזור על עצמו גם הפעם. והרי נאמר כבר לאחד מהם, הסופר ע'אסם עבדאללה, כי נעצר מפני שקשר קשרים עם סופרים ישראלים. וגם הוא לא היה מחוסן, למרות שהוא נושא תעודת-זהות ישראלית.

ארבעת הפלסטינים היו עצורים למעלה משלושה חודשים כל אחד. את ימיהם הראשונים בילו בכלא רמאללה ובכלא הרהיה. המצב שם היה גרוע הרבה יותר מממצב באנצאר 3.

85 עצירים בחדר אחד, 18 שמיכות לכלום. כבולים בידיהם כל שעות היום והלילה. כדי לעשות את צרכיהם היה „השוויש”, הוא החניך תורן, פותח את הרוכסן במיכנסיהם ו„תיסלחו לי על הביטוי” הוא אומר, „הייתי צריך להר” ציא להם את הבולבול.”

כל חייל סירון זוכה לכינוי רם-המעלה „קפטן”, ואוי לו למי שישכח מי השולט במצב.

10 ימים שם שקולים כנגד 100 ימים באנצאר 3.

רמאל עבר רפעתי, ג'אמיל אבר רביע, איברהים אל-ג'ולני וע'אסם עבדאללה באו להעיד. הם הצליחו להזיז מכסאותיהם את הקהל הרב שישב באולם.

העולם הזה 2661

מודעי ישמיר בכנס-האיחוד נ'חרוח יש יתור נכסים”

עמדו אנשי המיפלגה. במהלך השנים, שבהן לא היתה המיפלגה פעילה באופן עצמאי, הוונחו כל הגופים המסופחים אליה. חלק מראשי הקרנות, העמותות והאגודות הסתלקו מן העולם, חלק אחר פרש

עשירים יותר ממיפלגה אחרת, וחוזי מזה, לחרות יש יותר נכסים.” היותה של המיפלגה הליברלית חלק מן הליכוד היתה, אולי, במהלך השנים בעוכריה, לפחות מבחינה כלכלית. בעבר אכן היתה המיפלגה הליכ

אימה הנכסר

פתוחים לדיונים. הריונים יתבססו על הסכם לוי-ניסים, שנחתם ב־1986 ושאושר עליידי ועידת-חרות במרס 1987 ובמקביל, עליידי מועצת-הליברלים. למעשה יבוא ההסכם לידי מימוש רק בעוד שנתיים, וגם אז רק אם יסתיימו דיוני הוועדות שיוקמו ושתפיי קידן יהיה ללבן את הפרטים האופרטיביים של האיחוד. חלק מן הסעיפים בהסכם מדרברים על אידיאולוגיה משותפת של המיפליגה החדשה — תנועת-הליכוד, תנור עה לאומית ליברלית.

חלק אחר מן הסעיפים מדבר על בחירת המוסדות המשותפים ועל בחיר רת מועמדי המיפלגה המאוחדת לכנ סת, לממשלה, להסדרות ולרשויות המקומיות. סקרנות רבה מעורר הסעיף המדבר על איחוד הכספים והנכסים של שתי המיפלגות. אגדה רווחת בקרב הציבור היא שהמיפלגה הליברלית היא מיפ

מ'אז היום הראשון בבוקר, עונה המרכונית בבית המיפלגה הליכרלית (לשעבר) בתל-אביב: „הליכוד שלום.” זוהי, כרגע, אחת התוצאות היתר-מעשיות של האיחוד בין המיפליגה הליברלית לבין תנועת-החרות, שנחגג ברוב עם והדר כיום החמישי שעבר באולם הקונגרסים הענקי. החגיגה, שקושה בדגלים, בפרחים ובאנשי-שמירה לרוב, שלפה אפילו את ברכתו של מנחם בגין („בגין! בגין!”) למיפלגה המאוחדת החדשה. בגין אף היה ראשון החותמים (בביתו, כמובן, רחוק מכל עין) על אמנת האיחוד. אך האיחוד המעשי רחוק, כנראה, ממימוש.

ביתנים, בכל אופן, הצליחו הליכרלים לשריין לעצמם לפחות 12 מקומות ריאליים ברשימה המשותפת לכנסת, הישג בלתי-מבוטל למיפלגה שכבר שנים רבות לא עמדה לבחירה עצמאית ושלא הוכיחה את כוחה הריי אלי בקרב ציבור הבוחרים.

לאיחוד עם תנועת-החרות לא הביאה המיפלגה הליברלית את הנדוניה הנספית המצופה — נראה כי במהלך השנים איבדה לא רק את נכסיה הרעיוניים, אלא גם את רוב נכסיה החומריים

לכיוונים שונים ובאופן מעשי לקח איתו גם את הרכוש. כך, מתוך הונחה של שנים, הצליחה המיפלגה „להיפרד” מרוב נכסיה והם נותרו בבעלות פרטית או בבעלות אחרת שאין כל קשר בינה לבין הליברלים.

כל הנכסים האלה, אילו היו שייכים בפועל למיפלגה, היו שווים מיליונים רבים של דולארים והיו מהווים, ללא ספק, נדוניה נאה לשירוף עם תנועת-החרות. אך בפועל רק חלק קטן מן הנכסים שייך היום באופן ישיר או עקיף למיפלגה והיא נותרה ריקה מנכסים.

במהלך השנה וחצי האחרונה נעשה ניסיון מיספטי כמעט נואש מצד אנשי המיפלגה להחזיר לעצמם חלק מן הנכסים האבודים. בחלקם נושאים מאצמים אלה פרי, חלק מן הדברים נמצאים בדיונים וחלק מן הנכסים אבדו לבלי שוב.

הדברים נעשים עד כה בפרופיל נמוך כדי לא לטרפד את המהלכים באינם.

ועדת שרים משותפת לחרות ולליברלים, שהתכנסה באמצע חודש אר גוסט השנה, קבעה שהמוכרות המשרתת (המורכבת מ־20 חברי מזכירות חרות ו־10 חברים ליברליים) תבחר ועדות שירונו בשלבים המיבצעיים מעשיים של האיחוד. חלק מן הוועדות יוקמו כדי לטפל בכל נושא הנכסים והכספים של המיפלגה המאוחדת והן שיצטרכו לבדוק את הנכסים החוקיים של שני הצדדים שיהיו, לבסוף, נכסים של המיפלגה המאוחדת. עד אז צפויים, ללא ספק, עוד מיכשולים רבים, והם רק חלק מן המיכשולים הצפויים לאיחוד ממש.

לגה עתירת-נכסים וכי זה היה קלפי המיקוח העיקרי שלהם ושבוכותו זכו חברי מיפלגה זו לייצוג כל-כך משמעותי ברשימות לכנסת עד היום הזה. „אבל”, כמו שאמר אחד ממועמדי תנועת-החרות לכנסת הבאה, „סיפור הנכסים גובל במיתוס. הליברלים לא

ניסים בין דויד לוי וג'ודעין פת בכנס-האיחוד, סיפור הנכסים נובל במיתוס”

הגיגת האיחוד היתה מכוונת בעיקר לבורר הפוטנציאלי ולתיקשורת. היא נועדה להציג לציבור תנועה מלוכדת ומגובשת שצוערת יד כדי לקראת מערכת-הבחירות. אבל למעשה נשארו העניינים המישפטיים, וחלק גדול מן העניינים המעשיים הקשורים באיחוד,

ענת סרגוסטי